

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 7 Νοεμβρίου 2018, με την εξής σύνθεση : Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Πρόεδρος, Ιωάννης Σαρμάς, Σωτηρία Ντούνη, Μαρία Βλαχάκη, Γεωργία Μαραγκού, Αγγελική Μαυρουδή και Μαρία Αθανασοπούλου, Αντιπρόεδροι, Γεώργιος Βοΐλης, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Σταμάτιος Πουλής, Δημήτριος Πέππας, Δέσποινα Καββαδία - Κωνσταντάρια, Αγγελική Μυλωνά, Γεωργία Τζομάκα, Στυλιανός Λεντιδάκης, Θεολογία Γναρδέλλη, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Βασιλική Προβίδη, Κωνσταντίνος Παραθύρας, Ασημίνα Σακελλαρίου, Αργυρώ Μαυρομμάτη, Ευαγγελία Σεραφή, Κωνσταντίνος Κρέπης (εισηγητής), Ειρήνη Κατσικέρη, Γεωργία Παπαναγοπούλου, Νεκταρία Δουλιανάκη, Νικολέτα Ρένεση και Αικατερίνη Μποκόρου, Σύμβουλοι. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Αντώνιος Νικητάκης, Επίτροπος Επικρατείας, κωλυομένης της Γενικής Επιτροπής της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Χρυσούλας Καραμαδούκη.

Για να δικάσει την από 19.5.2017 (Α.Β.Δ. .../19.5.2017) αίτηση αναιρέσεως της ... του ..., κατοίκου ... (οδός ...), η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Ευστάθιου Ευσταθίου (Α.Μ. 31095/Δ.Σ.Α.).

Κατά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων, ο οποίος παραστάθηκε διά του Νομικού Συμβούλου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσεύουσα επιδιώκει να αναιρεθεί η 377/2017 απόφαση του Ι Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσεύουσας, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως αναιρέσεως.

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως. Και

Τον Επίτροπο Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντες τους Δικαστές που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από τις Αντιπροέδρους Μαρία Βλαχάκη και Μαρία Αθανασοπούλου και τους Συμβούλους Γεώργιο Βοΐλη, Δημήτριο Πέππα, Στυλιανό Λεντιδάκη, Θεολογία Γναρδέλλη και Ειρήνη Κατσικέρη, που είχαν κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981), καθώς και τη Σύμβουλο Αικατερίνη Μποκώρου, που αποχώρησε από τη διάσκεψη, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 2 του ν. 1968/1991.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το νόμο και

Αποφάσισε τα ακόλουθα:

1. Με την αίτηση αυτή, όπως οι λόγοι της αναπτύσσονται με το από 12.11.2018 νομίμως κατατεθέν υπόμνημα, ζητείται η αναίρεση της 377/2017 αποφάσεως του Ι Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την οποία απορρίφθηκε ανακοπή της αναιρεσείδουσας κατά α) της .../16.12.2013 εκθέσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου, με την οποία επιβλήθηκε αναγκαστική κατάσχεση σε βάρος του περιγραφόμενου σε αυτήν ακινήτου της αναιρεσείδουσας, για την ικανοποίηση χρέους της προς το Δημόσιο, ποσού 67.272,19 ευρώ, το οποίο καταλογίστηκε σε βάρος της με την .../20.3.2013 απόφαση των Οικονομικών Επιθεωρητών και, αντίστοιχα, β) της επισυναπτόμενης στην ως άνω έκθεση από 10.12.2013 πράξεως καθορισμού χρεών διωκόμενου οφειλέτη του Δημοσίου και ορισμού πρώτης προσφοράς της ... Δ.Ο.Υ. ... και γ) κάθε άλλης συναφούς πράξεως ή παραλείψεως της Διοίκησης.

2. Για την άσκηση της κρινόμενης αιτήσεως η αναιρεσείδουσα έχει καταβάλει παράβολο ύψους 672,73 ευρώ (βλ. το .../19.5.2017 διπλότυπο είσπραξης τύπου Α της Δ.Ο.Υ. ...), που υπερβαίνει κατά 572,73 ευρώ το παράβολο που πράγματι οφείλεται, το οποίο ανέρχεται σε 100,00 ευρώ, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 277 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, ΦΕΚ Α' 97), όπως αυτή αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 3900/2010 (ΦΕΚ Α' 213) και ισχύει από 1.1.2011 (Ε.Σ. Ολ. 2935/2015, 1035/2017, 671/2018). Επομένως, το πέραν του τελευταίου ποσού κατατεθέν παράβολο, ύψους 572,73 ευρώ, που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως, πρέπει να επιστραφεί στην αναιρεσείδουσα ανεξάρτητα από την έκβαση της αναιρετικής δίκης.

3. Η ένδικη αίτηση αναιρέσεως ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα και, ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξετασθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των προβαλλόμενων με αυτή λόγων.

4. Στην υπό κρίση υπόθεση, το δικάσαν Τμήμα, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, δέχθηκε τα ακόλουθα: Με την .../20.3.2013 απόφαση των Οικονομικών Επιθεωρητών και, αντίστοιχα, καταλογίστηκε σε βάρος της τότε ανακόπτουσας και ήδη αναιρεσείουσας το ποσό των 67.272,19 ευρώ, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τον, με την αιτιολογία ότι δια της συνυπογραφής της στο .../24.10.1994 Ατομικό Φύλλο Έκπτωσης (Α.Φ.ΕΚ.) Φ.Π.Α., το οποίο συνέταξε ο υπάλληλος, συμμετείχε και συνέβαλε στην αχρεώστητη επιστροφή Φ.Π.Α. από τη Δ.Ο.Υ. ... προς την ανώνυμη εταιρεία «...». Το προαναφερθέν ποσό καταλογισμού συμπεριλαμβάνεται ως συνυποχρέωση στην .../9.4.2013 πράξη ταμειακής βεβαίωσης του Προϊσταμένου της ... Δ.Ο.Υ. Ακολούθως, ύστερα από την .../2013 έγγραφη παραγγελία της Προϊσταμένης του Δικαστικού Τμήματος και του Προϊσταμένου της ... Δ.Ο.Υ., πραγματοποιήθηκε από τον Δικαστικό Επιμελητή του Πρωτοδικείου αναγκαστική κατάσχεση και συντάχθηκε σχετικά η .../16.12.2013 έκθεση κατάσχεσης του περιγραφόμενου σε αυτήν ακινήτου της αναιρεσείουσας, η αξία του οποίου, με όλα τα συστατικά, παραρτήματα και προσαυξήματά του, εκτιμήθηκε στο ποσό των 81.826,17 ευρώ, που συνιστά και την αντικειμενική του αξία. Κάτωθι της προαναφερόμενης εκθέσεως αναγκαστικής κατάσχεσης επισυνάπτεται η από 10.12.2013 πράξη καθορισμού χρεών, συνταχθείσα κατά το άρθρο 39 του Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.) και, σε συνέχεια αυτής, η πράξη ορισμού της

πρώτης προσφοράς. Οι πράξεις αυτές συντάχθηκαν από την Προϊσταμένη του Δικαστικού Τμήματος και τον Προϊστάμενο της ... Δ.Ο.Υ. Το χρέος προσδιορίστηκε στο ποσό των 67.272,19 ευρώ, σύμφωνα με την .../9.4.2013 πράξη ταμειακής βεβαίωσης, στην οποία συμπεριλαμβάνεται ως συνυποχρέωση, ενώ ως πρώτη προσφορά ορίστηκε το ποσό των 81.826,17 ευρώ. Περαιτέρω, κατά της .../20.3.2013 καταλογιστικής αποφάσεως η αναιρεσείουσα άσκησε ενώπιον του Ι Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου την με Α.Β.Δ. .../29.4.2013 έφεση, καθώς και την με Α.Β.Δ. .../29.4.2013 αίτηση αναστολής. Επί της τελευταίας εκδόθηκε η 462/2014 απόφαση του Ι Τμήματος, που δημοσιεύθηκε στις 4.2.2014, με την οποία ανεστάλη η εκτέλεση του προαναφερθέντος νομίμου τίτλου (.../20.3.2013). Προηγουμένως, στις 30.4.2013, είχε απορριφθεί αίτημα της αναιρεσείουσας για χορήγηση προσωρινής διαταγής αναστολής εκτελέσεως της ίδιας καταλογιστικής αποφάσεως. Πλην των προαναφερόμενων ενδίκων βοηθημάτων, η αναιρεσείουσα είχε ασκήσει ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου ... και την .../29.5.2013 ανακοπή, με αίτημα την ακύρωση της .../9.4.2013 πράξεως ταμειακής βεβαίωσης. Τέλος, με την 3279/2014 απόφαση του Ι Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που δημοσιεύθηκε στις 4.9.2014, απορρίφθηκε ως αλυσιτελής αίτηση της αναιρεσείουσας για αναστολή εκτέλεσης της .../16.12.2013 εκθέσεως αναγκαστικής κατάσχεσης, με την αιτιολογία ότι, μετά την έκδοση της 462/2014 απόφασης, η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης κατέστη αυτοδικαίως ανενεργή, μη επιτρεπομένης της λήψεως περαιτέρω μέτρων αναγκαστικής είσπραξης του επίδικου χρέους.

5. Με τις διατάξεις του άρθρου 2 του ν.δ/τος 356/1974 «περί Κώδικος Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων» (ΦΕΚ Α΄, 90), όπως ίσχυαν κατά τον κρίσιμο χρόνο, ορίζεται ότι «1. Η είσπραξις των δημοσίων εσόδων ανατίθεται εις τα Δημόσια Ταμεία (...) ενεργείται δε δυνάμει νομίμου τίτλου (...) 2. Νόμιμος τίτλος είναι: α) Η κατά τους κειμένους νόμους βεβαίωσις και ο υπό των αρμοδίων Διοικητικών ή ετέρων αρμοδίων κατά τον νόμον Αρχών προσδιορισμός του εισπρακτέου ποσού, του είδους του εσόδου και της αιτίας δι' ην οφείλεται (...)», ενώ με τις αντίστοιχες του άρθρου 4 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα ορίζεται ότι «1. Άμα τη βεβαιώσει ποσού τινός εις το Δημόσιον Ταμείον ως δημοσίου εσόδου ο Διευθυντής του Δημοσίου Ταμείου υποχρεούται επί πειθαρχική αυτού ευθύνη να αποστείλη προς τον οφειλέτην ατομική ειδοποίησιν (...)». Περαιτέρω, ο Κώδικας Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 (ΦΕΚ Α΄ 52), ορίζει στο άρθρο 80 παρ. 1 ότι «Κατά καταλογιστικών πράξεων των Υπουργών, Επιτρόπων του Ελεγκτικού Συνεδρίου, μονοπρόσωπων ή συλλογικών διοικητικών οργάνων, διοικητικών αρχών, Οικονομικών Επιθεωρητών ή άλλου φορέα επί διαχείρισης υλικού, αξιών ή χρηματικού του Δημοσίου (...) επιτρέπεται να ασκηθεί έφεση από όποιον έχει έννομο συμφέρον μέσα σε προθεσμία εξήντα (60) ημερών, η οποία αρχίζει από την επίδοση ή την καθ' οιονδήποτε τρόπο περιέλευση ή την αποδεδειγμένα πλήρη γνώση της προσβαλλόμενης πράξης (...)». Συναφώς προς τα ανωτέρω, το π.δ. 1225/1981 «Περί εκτελέσεως των περί Ελεγκτικού Συνεδρίου διατάξεων» (ΦΕΚ Α΄ 304) ορίζει στο άρθρο 51 παρ. 1 ότι «Η ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου έφεσις δεν αναστέλλει την εκτέλεσιν της πράξεως ή αποφάσεως εκτός εάν άλλως ειδικώς ορίζεται υπό του νόμου. Επί τη αιτήσει του

εκκαλούντος ή του Γενικού Επιτρόπου δύναται να διαταχθή η αναστολή δι' αποφάσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου πριν η τούτο αποφανθή επί της εφέσεως (...)».

6. Εξάλλου, ο Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ.), που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 και εφαρμόζεται αναλόγως στις ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δίκες επί ανακοπών (βλ. άρθρο 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3472/2006), ορίζει στο άρθρο 217 παρ. 1 ότι «Ανακοπή χωρεί κατά κάθε πράξης που εκδίδεται στα πλαίσια της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης και, ιδίως, κατά: α) της πράξης της ταμειακής βεβαίωσης του εσόδου, β) της κατασχετήριας έκθεσης, γ) (...)», στο άρθρο 224 παρ. 3 ότι «Κατά τον έλεγχο του κύρους των προσβαλλόμενων με την ανακοπή πράξεων της εκτέλεσης, δεν επιτρέπεται ο παρεμπόδιος έλεγχος της νομιμότητας προηγούμενων πράξεων της εκτέλεσης» και στο άρθρο 228 παρ. 1, όπως ίσχυε κατά το χρόνο ασκήσεως της ανακοπής, ότι «Η προθεσμία άσκησης, καθώς και η άσκηση της ανακοπής δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της προσβαλλόμενης πράξης (...) Στις περιπτώσεις α', β' (...) του άρθρου 217 και για όσο χρόνο εκκρεμεί η ανακοπή μπορεί να υποβληθεί από τον ανακόπτοντα αίτηση για την αναστολή της εκτέλεσης των προσβαλλόμενων πράξεων».

7. Από τις διατάξεις που αναφέρθηκαν στις σκέψεις 5 και 6 συνάγεται, μεταξύ άλλων, ότι μετά την έκδοση και περιέλευση στην οικεία Δ.Ο.Υ. (πρώην Δημόσιο Ταμείο) της καταλογιστικής αποφάσεως, που συνιστά νόμιμο τίτλο κατ' άρθρο 2 παρ. 2 του Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.), λαμβάνει χώρα η νομότυπη ταμειακή βεβαίωση του χρέους του οφειλέτη του

Δημοσίου, ενώ ακολουθεί, υποχρεωτικά, η αποστολή ατομικής ειδοποίησεως, ούτως ώστε να δυνηθεί ο οφειλέτης να στραφεί κατά της οικείας πράξεως ταμειακής βεβαίωσης με τα κατά περίπτωση προβλεπόμενα ένδικα βοηθήματα (ανακοπή και αναστολή εκτελέσεως) ή προκειμένου να προβεί σε ρύθμιση του χρέους του. Εφόσον δε, εν συνεχεία, ληφθεί σε βάρος του οφειλέτη το αναγκαστικό μέτρο της κατάσχεσης (κινητών ή ακινήτων του), παρέχεται σε αυτόν, ομοίως, η δυνατότητα ασκήσεως ανακοπής και αναστολής εκτελέσεως κατά της οικείας κατασχετήριας έκθεσης. Περαιτέρω, οι καταλογιστικές αποφάσεις της Διοίκησης είναι αμέσως εκτελεστές, ήτοι παράγουν το σύνολο των εννόμων αποτελεσμάτων τους από την έναρξη της ισχύος τους. Η ισχύς των αποφάσεων αυτών, ήτοι η επερχόμενη δι' αυτών μεταβολή στην έννομη τάξη - εκτός των εξαιρετικών περιπτώσεων της *ipso jure* αναστολής τους - δύναται να ανασταλεί κατόπιν αιτήσεως του εκκαλούντος με απόφαση του αρμόδιου Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ενώπιον του οποίου έχει προσφύγει με το ένδικο βοήθημα της εφέσεως ο αιτών την προσωρινή δικαστική προστασία (αναστολή). Επομένως, μέχρι την έκδοση δικαστικής απόφασεως - ή έστω προσωρινής διαταγής - περί αναστολής των εννόμων αποτελεσμάτων τους, νομίμως η Διοίκηση προβαίνει στην έκδοση των νομικών πράξεων και την εκτέλεση των υλικών ενεργειών για την ικανοποίηση της χρηματικής απαιτήσεως του Δημοσίου (ταμειακή βεβαίωση, αναγκαστική κατάσχεση κ.λπ.), έστω και αν δεν έχει παρέλθει η προθεσμία ασκήσεως εφέσεως ή εκκρεμεί έφεση κατά της καταλογιστικής αποφάσεως, χωρίς τούτο να αντιβαίνει σε κάποια υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη. Και τούτο, διότι ο οφειλέτης δύναται επαρκώς να προστατευθεί με την άσκηση αιτήσεως για την αναστολή εκτελέσεως είτε της

καταλογιστικής αποφάσεως (άρθρο 51 π.δ. 1225/1981) είτε της ταμειακής βεβαίωσης του καταλογισθέντος ποσού είτε της κατασχετήριας έκθεσης κ.λπ. (άρθρο 217 σε συνδυασμό με το άρθρο 228 του Κ.Δ.Δ.), καθιστώντας έτσι ανενεργό τον εκτελεστό (νόμιμο) τίτλο και αδρανοποιώντας την περαιτέρω διαδικασία της σε βάρος του επισπευδόμενης διοικητικής εκτέλεσης (Ε.Σ. Ολ. 329, 1778, 1795, 1928/2018). Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 224 παρ. 3 του Κ.Δ.Δ., κατά τον έλεγχο του κύρους των προσβαλλόμενων με την ανακοπή πράξεων της εκτέλεσης, δεν επιτρέπεται ο παρεμπίπτων έλεγχος της νομιμότητας προηγούμενων πράξεων της εκτέλεσης.

8. Με τον πρώτο λόγο ανακοπής, η τότε ανακόπτουσα προέβαλε την ανυπαρξία νομίμου τίτλου για την επίσπευση σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της αναγκαστικής εκτελέσεως, δεδομένου ότι ο φερόμενος ως «νόμιμος τίτλος», δηλαδή η .../20.3.2013 καταλογιστική απόφαση, επί του οποίου ερείδεται η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης, δεν είχε οριστικοποιηθεί, καθώς κατ' αυτής είχε ασκήσει έφεση και αίτηση αναστολής, οι οποίες εκκρεμούσαν και, ως εκ τούτου, η απαίτηση του Ελληνικού Δημοσίου δεν ήταν βέβαιη και εκκαθαρισμένη, αφού πιθανολογείτο βασίμως η αποδοχή των προαναφερόμενων ενδίκων βοηθημάτων. Επίσης, με το δεύτερο, συναφή με τον πρώτο, λόγο ανακοπής, προέβαλε ότι με την άσκηση εφέσεως και αιτήσεως αναστολής κατά της ως άνω καταλογιστικής αποφάσεως, όπως και ανακοπής κατά της .../9.4.2013 πράξεως ταμειακής βεβαίωσης ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου ..., αναστέλλεται η λήψη μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος της, αφού τα ένδικα αυτά βοηθήματα θα γίνουν δεκτά, με συνέπεια η

προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης να στερηθεί του νομίμου ερείσματός της.

9. Το δικάσαν Τμήμα απέρριψε τους αναφερόμενους στην προηγούμενη σκέψη λόγους ανακοπής ως αβάσιμους. Ειδικότερα, δέχθηκε ότι η έκδοση της προσβαλλόμενης εκθέσεως αναγκαστικής κατάσχεσης κατά το χρόνο που εκκρεμούσε ενώπιον του Τμήματος η με Α.Β.Δ. .../29.4.2013 έφεση και η με Α.Β.Δ. .../29.4.2013 αίτηση αναστολής και, ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου ..., η .../29.5.2013 ανακοπή κατά της .../9.4.2013 πράξεως ταμειακής βεβαίωσης, για την οποία δεν προέκυπτε η χορήγηση αναστολής, δεν συνιστά λόγο ακυρότητάς της. Και τούτο, διότι με την έκδοση της .../20.3.2013 καταλογιστικής αποφάσεως ολοκληρώθηκε η διοικητική διαδικασία του καταλογισμού και οριστικοποιήθηκε η οφειλή τής τότε ανακόπτουσας, ενώ η δημοσίευση, στις 4.2.2014, ήτοι σε χρόνο μεταγενέστερο εκείνου κατά τον οποίο εκδόθηκε η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης (16.12.2013), της 462/2014 αποφάσεως του Ι Τμήματος, με την οποία ανεστάλη ο νόμιμος τίτλος, δεν αίρει τη νομιμότητά της.

10. Εν προκειμένω παρατηρείται, κατ' αρχήν, ότι οι ως άνω λόγοι ανακοπής μπορούσαν να προβληθούν σε προηγούμενο στάδιο της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης και, συγκεκριμένα, στο πλαίσιο ασκήσεως ανακοπής κατά της .../9.4.2013 πράξεως ταμειακής βεβαίωσης, την οποία μάλιστα, με βάση τα εκτιθέμενα στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η ήδη αναιρεσείουσα άσκησε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Κατά συνέπεια, ενόψει της ρύθμισης του άρθρου 224 παρ. 3 του Κ.Δ.Δ., απαραδέκτως οι λόγοι αυτοί προβλήθηκαν επ' ευκαιρία της ασκήσεως ανακοπής κατά της .../16.12.2013

εκθέσεως αναγκαστικής κατάσχεσης, που συνιστά επόμενο στάδιο της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης, αφού πλήττουν τη νομιμότητα προηγούμενου σταδίου, ήτοι τη νομιμότητα της ταμειακής βεβαίωσης της οφειλής. Σε κάθε, όμως, περίπτωση, με βάση τα γενόμενα δεκτά στη σκέψη 7, εφόσον κατά το χρόνο που εκδόθηκε η επίμαχη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης (16.12.2013) δεν είχε εκδοθεί δικαστική απόφαση περί αναστολής είτε του νομίμου τίτλου (.../20.3.2013 καταλογιστική απόφαση) είτε της πράξεως ταμειακής βεβαίωσης (.../9.4.2013), ούτε είχε χορηγηθεί σχετικώς προσωρινή διαταγή αναστολής εκτελέσεως των ίδιων αυτών πράξεων, νομίμως η Διοίκηση (... Δ.Ο.Υ. ...) προέβη στην αναγκαστική κατάσχεση του περιγραφόμενου στην έκθεση ακινήτου της αναιρεσείουσας, χωρίς να πάσχει ακυρότητα η πράξη αυτή εκ του ότι εκκρεμούσε έφεση και αίτηση αναστολής της κατά της καταλογιστικής αποφάσεως, καθώς και ανακοπή της κατά της πράξεως ταμειακής βεβαίωσης. Περαιτέρω, όπως ορθώς δέχθηκε το δικάσαν Τμήμα, η χορήγηση αναστολής εκτελέσεως του νομίμου τίτλου, βάσει της 462/2014 αποφάσεως του Ι Τμήματος, που δημοσιεύθηκε στις 4.2.2014, δεν ανατρέπει την ήδη κατά το χρόνο αυτό διενεργηθείσα αναγκαστική κατάσχεση, που έλαβε χώρα στις 16.12.2013, αλλά κωλύει, απλώς, τη λήψη περαιτέρω μέτρων αναγκαστικής είσπραξης (πλειστηριασμός κ.λπ.). Επομένως, οι δύο πρώτοι λόγοι ανακοπής, ανεξαρτήτως των επιμέρους αιτιολογιών της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ορθώς απορρίφθηκαν από το δικάσαν Τμήμα, ο δε περί του αντιθέτου πρώτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελής εφαρμογή των οικείων διατάξεων, είναι εν πάση περιπτώσει απορριπτέος ως αβάσιμος.

11. Στο άρθρο 9 παρ. 1 του Κ.Ε.Δ.Ε., όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 15 παρ. 1 του ν. 3888/2010 (ΦΕΚ Α' 175), ορίζεται ότι: «Τα αναγκαστικά μέτρα που εφαρμόζονται για την είσπραξη των δημοσίων εσόδων είναι τα εξής:

1. Κατάσχεση κινητών, είτε στα χέρια του οφειλέτη είτε κινητών και απαιτήσεών του, εν γένει στα χέρια τρίτου.
2. Κατάσχεση ακινήτων.

Η χρήση των αναγκαστικών αυτών μέτρων εναπόκειται στην κρίση του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. (...) που είναι βεβαιωμένο το έσοδο, ο οποίος μπορεί να τα λάβει σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος, είτε αθροιστικά είτε καθένα χωριστά κατά την ελεύθερη κρίση του (...). Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, η κρίση του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. για τη λήψη των μέτρων διοικητικής εκτέλεσης που προβλέπονται από τις διατάξεις αυτές είναι μεν ελεύθερη, όμως δεν πρέπει να παραβιάζει την αρχή της χρηστής διοίκησης, κατά την οποία η Διοίκηση οφείλει να απέχει από τη λήψη μέτρων αναγκαστικής είσπραξης τα οποία δεν είναι ούτε αναγκαία ούτε κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού της είσπραξης των εσόδων, ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων (πρβλ. ΣτΕ 849/2012, 359/2018, ΔεφΑθ. 1331/2014 κ.ά.).

12. Με τον τρίτο λόγο ανακοπής, όπως παρατίθεται στο οικείο δικόγραφο, που παραδεκτώς επισκοπείται από την Ολομέλεια, η τότε ανακόπτουσα και ήδη αναιρεσείουσα είχε υποστηρίξει ότι η επιβολή σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της αναγκαστικής κατάσχεσης έγινε ενόσω εκκρεμούσε η εκδίκαση τόσο της εφέσεως και της αιτήσεως αναστολής της κατά της .../20.3.2013 καταλογιστικής αποφάσεως, όσο και της ανακοπής της κατά της .../9.4.2013 πράξεως ταμειακής βεβαίωσης και, υπό τις συνθήκες αυτές, η επίσπευση σε βάρος της αναγκαστικής εκτέλεσης ενώ δεν υπήρχε οριστικός νόμιμος τίτλος λόγω των πιο πάνω

εκκρεμών ενδίκων βοηθημάτων, η ευδοκίμηση των οποίων βάσιμα πιθανολογείται, παραβιάζει την αρχή της χρηστής διοίκησης, που απορρέει από τις διατάξεις του άρθρου 9 του Κ.Ε.Δ.Ε.. Ο λόγος αυτός απορρίφθηκε από το δικάσαν Τμήμα, με την αιτιολογία ότι η ... Δ.Ο.Υ. ... προχώρησε μεν στη λήψη του προσβαλλόμενου μέτρου αναγκαστικής εκτέλεσης (κατάσχεση ακινήτου) νομίμως, πριν από την έκδοση της αποφάσεως του Τμήματος περί αναστολής εκτελέσεως του νομίμου τίτλου και ενόσω αυτή (αίτηση αναστολής) εκκρεμούσε, όμως τούτο δεν είχε ως συνέπεια τη δημιουργία μιας αναπότρεπτης για την ανακόπτουσα πραγματικής κατάστασης, όπως θα συνέβαινε αν η προαναφερόμενη Δ.Ο.Υ. είχε επισπεύσει τον πλειστηριασμό του κατασχεμένου ακινήτου, ώστε να τίθεται θέμα παραβίασης της προαναφερόμενης αρχής, ενώ το κατασχεμένο ακίνητο εξακολουθεί να βρίσκεται στην κατοχή της ανακόπτουσας, αφού κρίθηκε, με την πράξη ορισμού πρώτης προσφοράς, ότι δεν συντρέχει περίπτωση διορισμού άλλου μεσεγγυούχου κατ' άρθρο 40 του Κ.Ε.Δ.Ε..

13. Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 7, κατά το χρόνο που εκκρεμεί η εκδίκαση ενδίκων βοηθημάτων κατά του νομίμου τίτλου και της οικείας πράξεως ταμειακής βεβαίωσης, χωρίς, όμως, να έχει ανασταλεί η ισχύς τους, δεν κωλύεται η Διοίκηση να προβεί στη λήψη περαιτέρω μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης προς ικανοποίηση της απαιτήσεως του Δημοσίου. Επομένως, το γεγονός ότι η Διοίκηση προέβη στη λήψη του μέτρου της αναγκαστικής κατάσχεσης ακινήτου της αναιρεσειούσας σε χρόνο κατά τον οποίο εκκρεμούσαν τα ανωτέρω ένδικα βοηθήματα (έφεση, αίτηση αναστολής και ανακοπή), δεν συνιστά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης, η οποία απορρέει από τις διατάξεις του άρθρου 9 του Κ.Ε.Δ.Ε.. Άλλωστε, η

επικαλούμενη παρ. 1 του άρθρου 9 του Κ.Ε.Δ.Ε., με βάση τα γενόμενα δεκτά στη σκέψη 11, ρυθμίζει διαφορετικό ζήτημα, ήτοι τον τρόπο άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του Προϊσταμένου της οικείας Δ.Ο.Υ. κατά την επιλογή απ' αυτόν των συγκεκριμένων κάθε φορά αναγκαστικών μέτρων σε βάρος του οφειλέτη, που πρέπει να είναι αναγκαία και κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού της είσπραξης των εσόδων. Εν προκειμένω, δοθέντος ότι με τον τρίτο λόγο ανακοπής, όπως προβλήθηκε, δεν αμφισβητήθηκε, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, το συγκεκριμένο μέτρο διοικητικής εκτέλεσης (κατάσχεση ακινήτου) ως μη αναγκαίο ή κατάλληλο, αλλά συνδέθηκε, απλώς, η παραβίαση της απορρέουσας από το άρθρο 9 παρ. 1 του Κ.Ε.Δ.Ε. αρχής της χρηστής διοίκησης με το γεγονός και μόνο ότι εκκρεμούσαν ένδικα βοηθήματα κατά του νομίμου τίτλου και της πράξεως ταμειακής βεβαίωσης, ορθώς κατ' αποτέλεσμα απερρίφθη ο λόγος αυτός από το δικάσαν Τμήμα, ανεξαρτήτως των επιμέρους αιτιολογιών της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ο δε περί του αντιθέτου δεύτερος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελής εφαρμογή του άρθρου 9 του Κ.Ε.Δ.Ε. και της αρχής της χρηστής διοίκησης, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

14. Με τον συναφή - με τον προηγούμενο - τρίτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας της προσβαλλόμενης αποφάσεως ως προς την απόρριψη του τρίτου λόγου ανακοπής, διότι ενώ το δικάσαν Τμήμα δέχεται ότι η Διοίκηση οφείλει να απέχει από τη δημιουργία μιας πραγματικής κατάστασης που η ανατροπή της είναι είτε ανέφικτη είτε δυσχερώς επανορθώσιμη, εντούτοις ουδεμία σκέψη διαλαμβάνεται περί του δυσχερώς επανορθώσιμου του επιβληθέντος μέτρου αναγκαστικής

είσπραξης (κατάσχεση ακινήτου), που κατά την ίδια την προσβαλλόμενη επάγεται τη στοιχειοθέτηση της παραβίασης της πιο πάνω αρχής, αλλά αντιθέτως διερευνάται μόνο η συνδρομή του ανέφικτου της ανατροπής της κατάστασης.

15. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος προεχόντως ως αλυσιτελής, διότι πλήττει επιμέρους αιτιολογίες της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, οι οποίες δεν παρίστανται αναγκαίες για τη νόμιμη απόρριψη του τρίτου λόγου ανακοπής, ως είχε προβληθεί με το οικείο δικόγραφο, όπως έγινε δεκτό στη σκέψη 13. Επομένως, δοθέντος ότι ο λόγος αυτός ανακοπής ήταν εν πάση περιπτώσει νομικά αβάσιμος, δεν ασκούν επιρροή οι ειδικότερες αιτιολογίες βάσει των οποίων απορρίφθηκε από το δικάσαν Τμήμα.

16. Με τον τέταρτο λόγο ανακοπής η τότε ανακόπτουσα και ήδη αναιρεσεύουσα προέβαλε, μεταξύ άλλων, ότι η πράξη καθορισμού χρέους και ορισμού πρώτης προσφοράς συντάχθηκε στις 10.12.2013, ενώ η έκθεση κατάσχεσης συντάχθηκε μεταγενέστερα, στις 16.12.2013, κατά παράβαση των οριζομένων στο άρθρο 39 παρ. 1 του Κ.Ε.Δ.Ε., που ορίζει ότι «Ο επισπεύδων Διευθυντής του Δημοσίου Ταμείου και ο Ελεγκτής Εσόδων δια κοινής πράξεως αυτών κάτωθι της εκθέσεως κατασχέσεως αναγράφουν πάντα τα βεβαιωμένα εις το Δημόσιον Ταμείον χρέη του οφειλέτου, περιλαμβανόμενα ή μη εις την παραγγελίαν κατασχέσεως και ορίζουν την πρώτην προσφοράν (...)». Και τούτο, διότι αναγκαία προϋπόθεση για τη σύνταξη πράξεως καθορισμού χρέους και ορισμού πρώτης προσφοράς αποτελεί η ύπαρξη εκθέσεως κατάσχεσης, που εν προκειμένω κατά τον κρίσιμο χρόνο (10.12.2013) δεν υπήρχε. Συνεπεία όλων αυτών, κατά την τότε ανακόπτουσα και ήδη αναιρεσεύουσα, ακυρωτέα τυγχάνει και η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης, στην οποία

επισυνάπτεται. Το δικάσαν Τμήμα απέρριψε τον ανωτέρω λόγο ανακοπής ως προς το προεκτεθέν σκέλος με την αιτιολογία ότι δεν συνιστά πλημμέλεια της προσβαλλόμενης εκθέσεως αναγκαστικής κατάσχεσης, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 16.12.2013 και για την οποία συντάχθηκε αυθημερόν η ανωτέρω έκθεση, η έκδοση της προμνησθείσας πράξεως καθορισμού χρεών στις 10.12.2013, δηλαδή πριν από την πραγματοποίηση της κατάσχεσης, διότι αυτή επισυνάφθηκε κάτωθι της εκθέσεως κατάσχεσης και ενσωματώθηκε σ' αυτή, βάσει δε αυτής ακολούθησε ο προσδιορισμός του ποσού της πρώτης προσφοράς (στο ποσό των 81.826,17 ευρώ). Δέχθηκε, περαιτέρω, ότι ανεξαρτήτως του ότι η προβολή από την ανακόπτουσα βλάβης ήταν αόριστη, διότι αυτή δεν προσδιόριζε συγκεκριμένα ποια ήταν η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε σε βάρος της λόγω της προβαλλόμενης απ' αυτήν «πλημμέλειας», η οποία δεν μπορούσε να επανορθωθεί παρά μόνο με την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως, χωρίς να αρκεί για τούτο η προβολή γενικώς και αφηρημένως της επίσπευσης σε βάρος της αναγκαστικής εκτέλεσης, σε κάθε περίπτωση δεν αποτελούν βλάβη οι προβλεπόμενες στο νόμο συνέπειες της έκδοσης της προσβαλλόμενης εκθέσεως κατάσχεσης ακινήτου, η οποία ήταν νόμιμη.

17. Έτσι που έκρινε το Τμήμα, ορθά τις διατάξεις του άρθρου 39 παρ. 1 του Κ.Ε.Δ.Ε. ερμήνευσε και εφάρμοσε, ο δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενος τέταρτος λόγος αναιρέσεως, ανεξαρτήτως των επιμέρους αιτιολογιών της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, είναι εν πάση περιπτώσει απορριπτέος ως αβάσιμος. Και τούτο, διότι το γεγονός ότι η πράξη καθορισμού χρεών έφερε ημερομηνία (10.12.2013) προγενέστερη της αντίστοιχης που έφερε η

προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης (16.12.2013), δεν συνιστά πλημμέλεια της τελευταίας, δοθέντος ότι η πράξη καθορισμού χρεών, όπως ανελέγκτως έγινε δεκτό από το δικάσαν Τμήμα, ενσωματώθηκε στην έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης, αποτελώντας αναπόσπαστο μέρος της. Σε κάθε περίπτωση, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της ανακοπής, το οποίο παραδεκτώς επισκοπείται από την Ολομέλεια, η αναιρεσείουσα ουδόλως είχε αμφισβητήσει τον καθορισμό, με την από 10.12.2013 πράξη, του ύψους του επίμαχου χρέους της στο ποσό των 67.272,19 ευρώ, ενώ και η επίκληση βλάβης λόγω της φερόμενης ως άνω «πλημμέλειας» ήταν σε κάθε περίπτωση αόριστη (βλ. και άρθρο 75 παρ. 1 του Κ.Ε.Δ.Ε.).

18. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η ένδικη αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί και να διαταχθεί η κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου υπέρ του Δημοσίου (άρθρο 73 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως. Και

Διατάσσει την εκ του κατατεθέντος παραβόλου κατάπτωση, υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, ποσού 100,00 ευρώ, και την επιστροφή του υπολοίπου (572,73 ευρώ) στην αναιρεσείουσα.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 3 Ιουλίου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΡΕΠΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 6 Αυγούστου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ α.α.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΑΒΒΙΔΗΣ